ΠΑΝΤΙΘΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.
Τ.Ε. ΠΑΤΡΑΣ

Όλοι/ες στο συλλαλητήριο την Τρίτη 8/3 στις 18:00 στην πλ. Γεωργίου.

ΑΝΤΑΡΣΥΑ Πάτρας

Η φετινή 8η Μάρτη είναι μέρα που απεργούμε και διαδηλώνουμε, ενάντια στο σύστημα, στην κυβέρνηση της ΝΔ και τις πολιτικές που θρέφουν την έμφυλη εκμετάλλευση, καταπίεση και βία, τον σεξισμό, τον πόλεμο, τον ρατσισμό. Με την εργατική τάξη μπροστά γιατί τα δικαιώματα των γυναικών είναι μάχη όλων των εργατών.

Σήμερα, σε μια περίοδο που η παρατεταμένη κρίση του συστήματος οδηγεί ακόμα και σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους, ο αγώνας για την απελευθέρωση των γυναικών είναι από τα μεγαλύτερα προτάγματα για την πάλη ενάντια στη κυβέρνηση και στον καπιταλισμό, το βάρβαρο σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, του ρατσισμού, του σεξισμού, των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Ο πόλεμος στην Ουκρανία μας θυμίζει ότι οι γυναίκες ήταν και είναι τα μεγαλύτερα θύματα των πολέμων. Τα προσφυγικά καραβάνια από όλες τις εμπόλεμες περιοχές έχουν τις γυναίκες μπροστά. Ταυτόχρονα, είναι τα μεγαλύτερα θύματα της οικονομικής κρίσης, της διαχείρισης της πανδημίας από τις κυβερνήσεις, του ρατσισμού, του σεξισμού. Η καταπίεση των γυναικών, ήταν και εξακολουθεί να είναι θεμελιακό στοιχείο για τη διατήρηση και αναπαραγωγή της ταξικής κοινωνίας και του καπιταλισμού. Η κυβέρνηση της ΝΔ πρωτοστατεί σ’ αυτές τις επιθέσεις.

Αύξηση γυναικείας ανεργίας, απολύσεις, μειώσεις μισθών, περικοπές στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, με το 85% των γυναικών στην Ελλάδα έχει υποστεί σεξουαλική παρενόχληση σε χώρο εργασίας. Η συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους, οι ελαστικές μορφές απασχόλησης, η «μαύρη» εργασία, η διάλυση της Επιθεώρησης Εργασίας, των ΣΣΕ, η απειλή της απόλυσης, δημιουργούν ένα τοξικό περιβάλλον συμβάλλοντας στην κλιμάκωση της ανισότητας και των σεξουαλικών παρενοχλήσεων, καθιστώντας, έτσι, την εργαζόμενη γυναίκα ακόμη πιο ευάλωτη και εξαρτημένη. Στη σημερινή περίοδο, φάνηκε ήδη

ότι τα μεγαλύτερα θύματα της οικονομικής κρίσης είναι οι γυναίκες, οι οποίες υφίστανται το μεγαλύτερο ποσοστό περικοπών και απολύσεων. Η διεκδίκηση των γυναικείων δικαιωμάτων είναι κομβικό σημείο για το εργατικό κίνημα σε μια περίοδο όξυνσης των ταξικών αντιθέσεων.

Ιδιαίτερα στις μέρες μας η διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών έχει ως αποτέλεσμα την ακόμα μεγαλύτερη επιβάρυνση των γυναικών με την «οικιακή σκλαβιά», καθώς φορτώνονται πολλαπλάσια καθήκοντα στο σπίτι, για τη φροντίδα των παιδιών, των ηλικιωμένων, των ατόμων με αναπηρίες. Στη διάρκεια των λοκντάουν εκτοξεύθηκε η ενδοοικογενειακή βία με θύματα γυναίκες και παιδιά στη συντριπτική τους πλειοψηφία.

Οι ιδεολογικές επιθέσεις της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης ενισχύουν τις υλικές συνθήκες που παράγουν το σεξισμό.

Ο ρατσισμός και η ισλαμοφοβία, από τη «μαντήλα» και τις «επιθέσεις απελευθέρωσης» των μουσουλμάνων γυναικών μέχρι τα σεξιστικά «ανέκδοτα» για τις γυναίκες από την Ουκρανία, έχουν θύματα τις γυναίκες.

Σε μια περίοδο που οι γυναικοκτονίες και οι βιασμοί αυξάνονται σημαντικά και οι δράστες παραμένουν πολλές φορές ατιμώρητοι, μια σειρά αντιδραστικά ιδεολογήματα επιστρέφουν, υπό κρατική υποστήριξη, και στοχεύουν στον έλεγχο του γυναικείου σώματος και τον υποβιβασμό της γυναίκας είτε σε αναπαραγωγική μηχανή είτε σε αντικείμενο εκμετάλλευσης, εμπορικής προβολής, διαφημιστικό προϊόν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μια σειρά κοινωνικές και πολιτικές πρακτικές αφαιρούν από τη γυναίκα τον έλεγχο του σώματός της, περιορίζουν την προσωπικότητά της, μετατρέπουν το σώμα της, σε αντικείμενο της αγοράς. Η πολυμορφική βία στην οποία υπόκειται το γυναικείο σώμα στον δημόσιο και τον ιδιωτικό χώρο είναι από τα βασικά προβλήματα που θα πρέπει να αναδειχθούν στον αγώνα για τη γυναικεία απελευθέρωση.

Γι’ αυτό είναι εξίσου σημαντικό είναι το δικαίωμα των γυναικών στον έλεγχο του σώματος και της ζωής τους.

Οι επαγγελματικές δυνατότητες εξακολουθούν να χαρακτηρίζονται από έμφυλες διακρίσεις. Συνεπώς, βασικό αίτημα του αγώνα είναι οι ίσες ευκαιρίες εκπαίδευσης σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που δεν θα προάγει τα κοινωνικά και ψευδοεπιστημονικά στερεότυπα της κατωτερότητας της γυναίκας, δεν θα καθορίζει ρόλους και επαγγέλματα βάσει έμφυλων και φυλετικών επικαθορισμών.

Ένα από τα ιστορικά αιτήματα του γυναικείου κινήματος ήταν και παραμένει η κατάργηση της «οικιακής σκλαβιάς», με κοινωνικούς θεσμούς και παροχές που θα δίνουν τη δυνατότητα στη γυναίκα να απελευθερωθεί από την «οικιακή» ευθύνη: Παιδικοί σταθμοί για όλα τα παιδιά, ιατροφαρμακευτική βοήθεια σε καθημερινή βάση, κέντρα περίθαλψης ηλικιωμένων κ.ά. είναι μόνο μερικές μεταρρυθμίσεις που πρέπει να προστεθούν στις διεκδικήσεις μας. Σήμερα, το αίτημα αυτό γίνεται όλο και πιο επίκαιρο, μέσα στις συνθήκες κρίσης, όταν οι κοινωνικές παροχές υφίστανται καθολικές περικοπές έως και κατάργηση. Η ζοφερή πραγματικότητα των πολέμων των αρχουσών τάξεων των καπιταλιστικών κρατών, θέτει υπό ακόμη μεγαλύτερη επισφάλεια την θέση της γυναίκας στον κόσμο. Όλες ξέρουμε πολύ καλά τις πολλαπλές επιθέσεις που δέχεται το σώμα μας εν καιρώ πολέμων και πρέπει να προτάξουμε την διεθνιστική μας αλληλεγγύη στις αδερφές μας που δοκιμάζονται.

Ο αγώνας εναντίον της γυναικείας καταπίεσης συνδέεται άμεσα με τους εργατικούς, αντικαπιταλιστικούς και αντιπολεμικούς αγώνες.

Η απάντηση στην γυναικεία καταπίεση είναι υπόθεση συλλογική, όλης της εργατικής τάξης. Τα σωματεία, η συλλογική οργάνωση είναι η πραγματική ασπίδα προστασίας απέναντι στα αφεντικά, στους πλούσιους (εκ)βιαστές. Τα αιτήματα των γυναικών για ισότητα και απελευθέρωση είναι δύναμη για τους αγώνες μας.

Παλεύουμε στους χώρους δουλειάς, στα συνδικάτα, στην εκπαίδευση, στην καθημερινή ζωή ενάντια σε κάθε διάκριση και καταπίεση με βάση το φύλο, τη φυλή, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, για ισότητα στους μισθούς και τις συντάξεις και σταθερή εργασία.

Παλεύουμε για δημόσιες και δωρεάν κοινωνικές υπηρεσίες ώστε να φύγουν τα βάρη από τις πλάτες των γυναικών, για δημόσιους δωρεάν παιδικούς σταθμούς, για δημόσια ΚΑΠΗ και γηροκομεία σε κάθε γειτονιά, για δημόσιες και δωρεάν δομές οικογενειακής συμβουλευτικής, και στήριξης και προστασίας κακοποιημένων γυναικών, για το δικαίωμα των γυναικών να ελέγχουν το σώμα τους με δημόσιες και δωρεάν εκτρώσεις και αντισύλληψη, άδεια ανατροφής και για τους δύο γονείς και οικογενειακά επιδόματα για όλες τις οικονομικά αδύναμες οικογένειες. Λεφτά υπάρχουν. Να τα κόψουν από τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς και την αστυνομία.

Καμιά ανοχή στη βία, την σεξουαλική κακοποίηση και παρενόχληση κατά των γυναικών στους χώρους εργασίας και παντού. Στη φυλακή όλοι οι Λιγνάδηδες και οι Λεβέντηδες.

Όχι στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στο έδαφος της Ουκρανίας. Καμία ελληνική εμπλοκή. Να

ανοίξουν τα σύνορα για όλες τις προσφύγισσες και όλους τους πρόσφυγες. Όλα τα προσφυγόπουλα στα σχολεία.

Να γκρεμίσουμε τη μισητή κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, από κάτω και από τα αριστερά, ν' ανοίξουμε την προοπτική για να απαλλαγούμε συνολικά από το σύστημα που απειλεί τη ζωή μας με φτώχεια, πόλεμο, ρατσισμό, σεξισμό και περιβαλλοντική καταστροφή.

Γιατί 164 χρόνια από τις 8 Μαρτίου του 1857 και τη μεγάλη απεργία των εργατριών της Νέας Υόρκης, τα ιστορικά αιτήματα του γυναικείου κινήματος παραμένουν πιο επίκαιρα από ποτέ, ενώ οι νέες, κρίσιμες συνθήκες προσθέτουν καινούργια.